

[Akset Møller.]

altså end ikke ydet noget egentligt dyrtids-tillæg til dette personale. Overtagelses-vilkårene har altså været ret hårde for personalet. Det blev ikke spurgt. Derimod har den kommitterede i selskabet og direktøren for selskabet kunnet glæde sig ved en passende affindelse. Den ene hæver af statskassen 2 500 kr. og den anden 10 000 kr. om året, men funktionærerne glemte man altså fuldstændigt, da denne ordning blev truffet, og på eet punkt lod man dem aldeles i stikken, og det var med hensyn til deres pensionsforhold.

Disse mennesker, ligesåvel som de, der er fast ansat ved Mommarmarkfærgen, pensioneres efter de private selskabers regler, der gik ud på, at man tegnede en pensionsforsikring for dem i et anerkendt forsikringsinstitut, og disse pensioner er ikke blevet ajourført i forhold til den udgiftsstigning, der har fundet sted, og de er derfor i pensionsmæssig henseende betydeligt ringere stillet end andre tjenestemænd, som staten har overtaget andetsteds fra.

Det, som har været grundsynspunktet, når man hidtil ikke har villet godkende, at dette personales pensionsforhold forbedredes, har været, at man hævdede, at man derved kom til at kompromittere de ordninger, der var truffet med privatbanerne ved disse baners overgang til staten. Jeg tør ikke bestride, at der juridisk kan være en vis mening i dette argument, nemlig den at princippet i disse ordninger har været, at personalet skulle bevare den pension, som privatbanerne gav de pågældende, men da det rent faktiske forhold er det, at privatbanerne gav dem en pensionsret med et reguleringstillæg svarende til det, staten giver, blev der ikke nogen afgørende forskel. Her vil man kunne se, at overtagelsen for disse to rederiers personale betyder en meget væsentlig forringelse, og det er i alt fald ikke nogen trøst, at man kan henvise til, at staten har truffet en tilsvarende aftale ved overgang af privatbaner til statsdrift. Man har juridisk udelukket dem fra at få deres menneskelige og moralske ret. Jeg mener, at de har en menneskelig og moralsk ret, al den stund de er ansat som stats-tjenestemænd og udfører det samme arbejde og skifter med statens almindelige personale i den daglige tjeneste. Den ene gruppe, de, der er overtaget fra de private rederier, er ladet tilbage uden nogen ordentlig ordning af deres pensionsforhold. Den anden gruppe, som de er sammen med, er betydeligt bedre stillet, og så har endda det overtagne per-

sonale måttet se deres løn- og ansættelses-vilkår i væsentlig grad reduceret.

Når vi har bedt om en redegørelse fra den højtærede minister om hele denne sag, er det naturligvis ikke blot mit partis mening, at vi skal lytte til en sådan redegørelse og derefter lægge sagen hen. Jeg må mene, at det, vi må sigte imod, er, at den højtærede minister, når han har afgivet sin redegørelse, erklærer sig villig til at drøfte den med et folketingsudvalg, således at vi kan se, om der skulle være nogen vej frem med hensyn til at skabe den retfærdighed, som gerne skulle være en selvfølge-lighed, når det er staten, der optræder som arbejdsgiver.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Den første del af det forslag til beslutning, som er til behandling, indeholder en opfordring til mig om at søge den nødvendige bevilling til forbedring af pensionerne til de privatbanepensionister, som er afskediget før 1. april 1946, efter de principper, der er nedlagt i tjenestemandsløven af 21. oktober 1946.

Som de ærede forslagsstillere ved, har jeg i det sidste år arbejdet med dette spørgsmål, og jeg skal tillade mig at redegøre for resultatet af dette arbejde.

Spørgsmålet om forhøjelse af de pensioner, der tilkommer privatbanefunktionærer, som har været ansat ved privatbanerne, og som er afskediget før 1. februar 1946, har, som jeg allerede har nævnt, flere gange været fremme på rigsdagen, bl. a. i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om statsstøtte til modernisering af privatbanerne og om statens overtagelse af Slange-rupbanen.

Det, privatbanepensionisterne har ønsket, har været dels at få en regulering af grundpensionerne, der svarer til den, statstjenestemændene har fået ved loven af 21. december 1946, dels at få deres reguleringstillæg til pensionerne beregnet efter samme principper som statstjenestemændene. I sidstnævnte henseende er forholdet det, at mens statstjenestemændene får et reguleringstillæg, der svarer til deres grundpensionsbeløb, beregnes privatbanepensionisternes reguleringstillæg på den måde, at de får $\frac{2}{3}$ af det reguleringstillæg, der ville svare til deres sidst oppebårne lønningsindtægt.

Under forhandlingerne på rigsdagen, hvor spørgsmålet har været fremme, har jeg givet udtryk for den opfattelse, at regulering af disse privatbanepensioner var et spørgsmål, som havde min største sympati, men